

Top 5 bài văn mẫu Cảm nghĩ về bà ngoại Văn 10 tuyển chọn, hay nhất sẽ giúp các em học sinh đưa ra các lập luận, lý lẽ chính xác và ý nghĩa nhất để hoàn thành xuất sắc bài viết của mình.

Cảm nghĩ về bà ngoại Ngữ Văn lớp 10 mẫu 1

Bà em đã gần 70 tuổi. Dáng bà cao và tóc vẫn còn đen lấm. Bà luôn quan tâm đến em từ bữa ăn đến giấc ngủ. Sáng nào bà cũng dậy sớm chuẩn bị bữa sáng cho em, hôm thì cơm rang, hôm lại xôi hoặc bánh mì. Buổi trưa, bà lại nấu ăn chờ em đi học về.

Bà ngoại em là người rất nghiêm khắc. Bà luôn nhắc em phải đi học và ăn ngủ đúng giờ, giờ nào làm việc ấy. Có những lúc em đi xin bà đi chơi nhưng về muộn, bà nhắc nhở em và yêu cầu em viết bản kiểm điểm sau đó đọc cho bà nghe. Bà không bao giờ mắng hay nói nặng lời với em, bà bảo em là con gái nên chỉ cần bà nói nhẹ là phải biết nghe lời. Có những lúc em được điểm kém, bà giận lắm, bà bảo em phải luôn cố gắng học để bố mẹ ở xa yên tâm làm việc. Cuộc sống tuy thiếu thốn tình cảm của bố mẹ, nhưng bù lại em lại nhận được tình yêu thương chăm sóc của bà ngoại, điều đó làm cho em cảm thấy vô cùng hạnh phúc.

Những buổi chiều cuối tuần, được nghỉ học, em lại giúp bà công việc gia đình như dọn dẹp nhà cửa, rửa bát và nhổ tóc sâu cho bà. Buổi tối hai bà cháu cùng xem phim, và bà lại kể cho em nghe về lịch sử và có rất nhiều những kỉ niệm trong quá khứ của bà. Bà là người dạy em tất cả mọi điều trong cuộc sống từ nét ăn, nét ở sao cho vừa lòng mọi người. Chính vì điều này nên dù ở trên trường hay ở nhà, em vẫn luôn được mọi người khen là con ngoan, trò giỏi. Mỗi lần đi họp phụ huynh cho em, bà vui lắm, vì thành tích học tập của em luôn đứng nhất, nhì lớp. Khi về tới nhà, bà thường gọi điện báo tin cho bố mẹ em biết về kết quả học tập của em, và bố mẹ lại khen ngợi em.

Em luôn trân trọng và biết ơn bà ngoại của em, bởi bà là người đã vất vả nuôi dạy em nên người. Em tự hứa sẽ cố gắng học tập thật tốt để bà và bố mẹ luôn cảm thấy hài lòng và tự hào về em.

Văn mẫu lớp 10 Cảm nghĩ về bà ngoại mẫu 2

Em được sống trong một gia đình đầy ấp tình thương và sự hòa thuận. Cả nhà, người được kính yêu nhất là bà. Với em, bà là cơn mưa mùa hạ tưới mát cho tuổi thơ của em.

Bà đã ngoài bảy mươi tuổi, như cổ nhân thường nói đây là tuổi “xưa nay hiếm”. Bà đã già nhưng vẫn nhanh nhẹn và dai sức lắm. Khuôn mặt thanh tú của bà in đầy

các vết nhăn của thời gian và sự lo âu, vất vả. Bà trông như cây mai gầy guộc, mảnh mai nhưng rắn rỏi, vững vàng. Mái tóc bà đã sớm bạc trắng, đôi mắt thì nheo nheo nhưng ánh mắt vẫn sáng và nhân từ. Đôi tay của bà gầy guộc, các đường gân và mạch máu nổi rõ lên, nhưng vẫn nhanh nhẹn lo toan được đủ việc trong gia đình. Mẹ vẫn thường nói với em, cả đời bà vất vả quá, khi trẻ lo toan việc nhà để chồng yên tâm đi chiến đấu, nay lại chăm sóc gia đình để các con phấn đấu vươn lên, rồi bà lại chăm chút các cháu để chúng trưởng thành. Vậy là bao nhiêu gánh nặng gia đình một mình bà gánh vác hết. Ở trong nhà, bà luôn là trung tâm hòa giải mọi chuyện, bà thường nói: “Chuyện trong nhà, cứ lớn thì coi là nhỏ, mà nhỏ thì coi như là không có thì mọi chuyện sẽ êm đẹp cả thôi!”. Tôi vừa yêu quý bà lại vừa thương bà. Nhiều lúc tôi chỉ muốn ngã vào lòng bà và nói: “Bà ơi, cháu yêu bà lắm!”. Bà tôi nhiều tuổi nhưng rất chăm tập thể dục buổi sáng. Bà cứ chê lũ trẻ chúng tôi học nhiều mà lại ham ngủ, ít tập tành. Việc nhà nhiều vậy mà bà tôi vẫn tham gia tích cực các hoạt động xã hội. Bà tham gia Hội phụ nữ phường, Hội hòa giải, Hội từ thiện,... Ai ai cũng quý mến bà, có việc gì mọi người thường tới hỏi và nghe bà phân tích. Bà tôi không khéo nói, nhưng bà nói lại hợp tình hợp lý nên dễ thuyết phục mọi người. Vừa rồi, nhà bác hàng xóm sơ ý bị cháy, bà kêu gọi mọi người giúp đỡ để vượt qua khó khăn buổi đầu. Tôi thật sự tự hào về bà mình. Bà sống giản dị và khiêm nhường. Những bữa cơm của gia đình em dưới tay bà thật ấm cúng. Bà khéo chiều lòng được cả nhà với những món ăn bình dân nhưng ngon lành, sạch sẽ. Nhà có máy giặt nhưng bà vẫn động viên mọi người giặt tay rồi hẩy cho vào máy. Bà bảo như thế sạch hơn.

Kỉ niệm sâu sắc nhất là lần em bị sốt dịch. Trong trạng thái nóng sốt li bì, em phải đi viện một tuần. Bà luôn ở bên em, mỗi lần bừng tỉnh em thấy đôi mắt lo âu của bà, những cử chỉ âu yếm, nhẹ nhàng, những lời động viên, an ủi của bà hình như có sức mạnh hơn thuốc. Em bình phục dần, và lúc đó mới thấy có vài ngày mà đôi má bà hõm sâu, mái tóc bà bạc thêm nhiều. Lòng xúc động sâu sắc, em nắm chặt tay bà nghẹn ngào không nói nên lời.

Em có nhiều “mẹ” quá, mẹ ở nhà này, ở trường này và bà luôn bên cạnh em. Em tự nhủ lòng mình phải cố gắng sao cho khỏi phụ lòng những “Người mẹ” của mình, phải học giỏi và ngoan để vui lòng họ. Em vô cùng yêu quý và biết ơn bà. Bà sẽ mãi mãi là người em kính yêu nhất. Em mong bà mạnh khỏe, sống lâu cùng con cháu. Bà ơi, bà bình thường thôi mà sao thật là vĩ đại!

Cảm nghĩ về bà ngoại Văn 10 hay nhất mẫu 3

Em lớn lên trong những câu chuyện cổ tích của bà, những câu chuyện đã cùng em lớn lên, nuôi dưỡng tâm hồn và cũng chứa đựng biết bao tình cảm thương yêu của

bà dành cho em. Bà ngoại chính là người em vô cùng yêu mến và kính trọng, ở bà luôn có một tình cảm ấm áp, khiến cho em vui vẻ, hạnh phúc mỗi khi ở bên bà.

Bà ngoại của em năm nay bảy mươi sáu tuổi, mái tóc của bà đã chấm bạc, đôi mắt của bà đã có những nếp nhăn của tuổi già, càng làm cho sự hiền hậu, nhân từ trong đôi mắt bà thêm ấm áp, chan chứa yêu thương. Em rất yêu đôi mắt của bà, bởi lúc nào bà cũng nhìn em bằng ánh mắt nhân hậu, yêu thương nhất, mang lại cho em cảm giác yên bình, chở che như khi còn nhỏ vậy. Bà ngoại em tuy đã lớn tuổi nhưng bà vẫn rất nhanh nhẹn, khỏe mạnh, những công việc nhà bà vẫn làm rất thành thạo và khéo léo, mỗi lần về thăm bà thì bà ngoại lại làm cho em những món ăn thật ngon như: thịt kho tàu hay sườn xào chua ngọt..., không những vậy, bà còn dạy em làm những món ăn đơn giản nên mỗi lần được về thăm bà thì em đều cảm thấy rất vui vẻ.

Khi còn nhỏ, vì bố mẹ em bận công tác nên mẹ em đã gửi em cho bà ngoại chăm sóc, bà đã chăm sóc cho em vô cùng chu đáo, yêu thương quan tâm em từ những thứ nhỏ nhất, dạy em những điều hay lẽ phải và kể cho em thật nhiều câu chuyện cổ tích thú vị. Bà hay kể cho em về câu chuyện chàng Thạch Sanh dũng cảm giết đại bàng cứu công chúa Quỳnh Nga, hay cô Tấm dịu hiền bước ra từ quả thị, nàng Bạch Tuyết và bảy chú lùn... Những câu chuyện của bà gắn liền với những kí ức tuổi thơ của em. Bà ngoại là một người vô cùng đảm đang, tháo vát. Khi còn trẻ bà đã vừa lo việc đồng áng, vừa chăm sóc cho năm người con thơ dại, tuổi ăn tuổi lớn, bà em có thể làm được rất nhiều thứ, như bện chổi, đan rổ, làm quạt nan,... Bà em rất khéo tay nên những vật dụng mà bà làm ra đều vô cùng đẹp mắt và xinh xắn. Và hiện nay, tuy bà đã lớn tuổi nhưng bà vẫn làm những công việc chăm sóc vườn tược, trồng rau, trồng quả... Bà luôn nói với chúng em nếu không làm gì mà chỉ ngồi một chỗ thì bà rất buồn tay, buồn chân, vì vậy mà bà trồng trọt, chăn nuôi như một thú vui của cuộc sống.

Tuy em không thể thường xuyên về thăm bà ngoại nhưng tình cảm yêu mến của em dành cho bà thì không bao giờ phai nhạt, những kí ức bên bà luôn sống động trong tâm hồn, gợi nhắc về tấm lòng nhân hậu, yêu thương của bà dành cho em.

Em mong bà sống thật lâu cùng với chúng em để chúng em có thể yêu thương, phụng dưỡng bà, báo đáp phần nào công ơn dưỡng dục của bà dành cho chúng em.

Bài văn mẫu lớp 10 Cảm nghĩ về bà ngoại mẫu 4

Bà ngoại - Hai tiếng gọi thân thương đã, đang và sẽ theo tôi đi suốt một đời. Dù thời gian có làm nhạt nhòa kí ức cũng không thể nào chạm đến góc nhỏ trái tim tôi - nơi tôi dành trọn tình cảm cho bà dù bà đã đi xa tôi mãi...

Nhắc đến bà ngoại là nhắc đến một miền kí ức tuổi thơ tôi đầy nắng gió. Mẹ tôi kể rằng: Hoàn cảnh gia đình lúc sinh tôi rất khó khăn, cha mẹ phải chạy vạy cật lực, làm hết nghề này đến nghề khác, đi hết nơi này đến nơi khác để kiếm từng đồng lo com từng bữa. Ngoại đã nhận trông nom tôi để cha mẹ đỡ vướng bận. Từ lúc còn đỏ hỏn trên tay, tôi đã sống cùng bà, được bà bón cho từng giọt sữa, chăm sóc từng miếng ăn, giấc ngủ. Có lẽ vì vậy mà ngoại đã chiếm hầu hết kí ức tuổi thơ tôi và để lại trong tôi những dấu ấn sâu sắc.

Ngoại tôi là một người phụ nữ truyền thống, bà có những đường nét rất riêng của phụ nữ Á Đông. Bà ngoại không cao người, gầy và có làn da chỉ chít những nốt đồi mồi. Mũi của ngoại không cao, mặt của ngoại cũng không trái xoan, trái táo như cái chuẩn đẹp tôi thường nghe, tôi thấy ngoại đẹp một nét đẹp bình dị, nét đẹp của làng quê, của con người lao động. Tóc bà không bạc phơ như bà tiên trong những câu chuyện cổ tích tôi vẫn thường hay đọc mà đen một màu đen nhánh có điểm vài sợi bạc. Đặc biệt nhất, nói đến bà ngoại, chắc chắn tôi không thể không nhắc đến đôi bàn tay kì diệu hình như có thể vì tôi làm được mọi thứ trên đời. Hình ảnh người bà với đôi bàn tay chai sạn, nhăn nhúm do một thời tảo tần hết sống vì con rồi lại lo cho cháu bỗng dựng trở thành hình ảnh đẹp nhất trong tâm trí tôi ngày ấy và cả bây giờ.

Thời gian cứ lặng lẽ trôi, tôi lớn lên trong tình yêu thương và sự đùm bọc, chở che của ngoại. Nhưng chưa được bao lâu thì tôi phải tạm sống xa người bà đáng kính...Khi cuộc sống mưu sinh đã không còn là gánh nặng, khi nỗi lo cơm áo gạo tiền đã vơi đi phần nào, cha mẹ tôi đã tìm được việc làm ổn định ở thành phố và đón tôi lên đây. Đêm trước ngày đi, tôi ngủ cùng bà, được bà ôm tôi vào lòng dặn dò đủ thứ: Nào là lên trên đó phải nghe lời cha mẹ, cố gắng học hành, nào là không được học đòi chúng bạn ăn chơi trác táng, đi sớm về khuya, nào là phải ăn uống đầy đủ, đi ngủ đúng giờ,...Hằng hà sa số những điều mà ngoại đã dặn tôi trong đêm đó cho đến bây giờ tôi vẫn còn nhớ như in. Lúc tiễn tôi bà đã khóc, bịn rịn vén tóc tôi mà nghẹn ngào: "Đi đường mạnh giỏi nghen con, khi nào nghỉ hè thì về thăm ngoại"...

"Tổ cha mày, đi bao lâu rồi mới về?". Đó là câu nói cửa miệng của ngoại mỗi khi tôi về thăm. Câu nói bình dân nhưng nghe sao tình nghĩa quá, thi vị quá. Ngoại vẫn cứ hay mắng yêu tôi như thế, rồi xoa đầu, ôm tôi hôn lấy, hôn để như thể sợ người khác sẽ giành mất đứa cháu gái của bà...Ngoại cứ như trẻ lại khi tôi về quê nghỉ hè, ngoại luôn miệng nói cười và tíu tít "khoe" thành tích học của tôi với những người hàng xóm, láng giềng. Những lúc ấy, tôi thấy ánh lên trong mắt ngoại sự tự hào và cả niềm hãnh diện...Điều đó là tôi cảm thấy vui xiết bao!!! Tôi tự nhủ với mình rằng càng phải cố gắng nhiều hơn nữa...

Nhưng mấy ai sống mãi với thời gian? Ngoại đã xa tôi mãi mãi khi tôi vừa lên cấp hai...Tôi như người mất hồn khi hay tin ngoại mất. Ngoại đi thật rồi sao? Không! Ngoại chỉ ngủ thôi, một giấc ngủ dài để nghỉ ngơi sau một đời giông bão. Ngoại đã đi vào cõi vĩnh hằng để trở thành bất tử trong tôi. Không còn ngoại, tôi mất đi một nơi để bám víu, để tìm về sau những buồn vui trong cuộc sống. Rồi mai đây, ai sẽ là người chờ đợi tôi, đỡ nâng tôi trước những va chạm, vấp ngã trong đời? "Ngoại ơi! Sao ngoại vội ra đi khi con chưa thể đền đáp công ơn dưỡng dục, dạy dỗ của ngoại...".

Dù bà ngoại đã không còn hiện diện bên cạnh tôi nhưng tôi tin chắc rằng, ở đâu đó, ngoại vẫn đang dõi theo từng bước chân tôi. Tôi tự nhủ với mình phải sống thật tốt, học thật giỏi để mãi là niềm tự hào của ngoại. Xin mượn lời một bài hát để nói thay tấm lòng con: "Giờ đây con khôn lớn/ Bà biển biệt trời xa/ Gai đời đâm nhức buốt/ Biết về đâu tìm bà/ Bà ngoại ơi, bà ngoại/ Trọn đời thương nhớ Người/ Trong tâm hồn thơ dại/ Mãi bóng hình ngoại tôi"...

Văn mẫu Cảm nghĩ về bà ngoại Văn 10 mẫu 5

Trong cuộc sống của mỗi người luôn có một nơi để ta trở về sau bao vất vả và mệt mỏi, có người gọi đó là nhà, có người gọi đó là mái ấm là gia đình nhưng quan trọng nhất vẫn là ở nơi đó có người mà mình yêu thương, tin tưởng và là nơi để tựa vào. Đối với tôi người đó chính là bà, một người bà đáng kính.

Bà người đã sinh ra mẹ tôi, người dường như cho tôi một phần của cuộc sống. Bà là người luôn đứng về phía tôi, yêu thương và che chở cho tôi. Cho dù tôi có bất cứ lỗi lầm nào, có sai điều gì đi nữa thì đứng trước mặt người khác bà luôn bênh vực tôi không phải là bà không phân định đúng sai mà bà nói rằng cho dù tôi có đúng hay sai thì trước hết bà vẫn phải bênh tôi đã vì tôi là cháu của bà còn việc tôi làm sai về nhà bà sẽ mắng và dạy lại sau. Đúng như lời bà nói, bà bênh tôi nhưng lại chẳng dung túng, bà luôn cho tôi biết đâu là đúng đâu là sai dạy tôi cách sống và cách ứng xử sao cho tốt.

Những ngày tháng bên cạnh bà là những ngày làm nũng đòi bà mua cho bằng được cây kẹo mà mình thích, là những lúc bị bắt nạt luôn có bà che chở và bảo vệ, là hôm bà nhờ nhổ tóc sâu sẽ được cho bánh, kẹo để làm thù lao. Vào những ngày lễ tết, rằm trung thu tôi lại chạy đến nhà ngoại vì tôi biết ngoại sẽ lại cho tôi ăn những món thật ngon và lạ mà mẹ chưa bao giờ nấu, bà nấu ăn rất ngon tôi chắc chắn điều đó vì mỗi lần ngoại nấu cơm là chẳng có ai ở nhà ăn cơm mẹ nấu cả, mẹ nói chắc mẹ chưa học hết được bí kíp của ngoại nên nấu chẳng ngon bằng. Thật ra đối với tôi món ngoại nấu sẽ là món ăn ngon nhất trên đời vì ngoại chẳng nấu bằng những hương liệu, gia vị bình thường mà ngoại nấu bằng tình yêu thương, nấu bằng niềm

vui và hạnh phúc khi những đứa cháu cứ quần lầy xin ngoại nấu cho một bữa ăn. Ngoại tôi sống một mình, không phải vì gia đình tôi không sống chung mà vì ngoại bảo thích sống một mình như vậy ngoại thích làm gì thì làm sẽ chẳng phiền đến ai cũng chẳng ai phiền đến ngoại. Tôi biết ngoại chỉ nói vậy thôi chứ thật sự ngoại cũng buồn lắm, tôi biết ngoại sợ làm phiền con cháu sợ con cháu lo cho mình nên mới vậy. Tính ngoại giống một đứa trẻ, tôi nghe mọi người nói khi về già thì tính tình sẽ rất trẻ con ví như tôi đi học xa ngoại sẽ suốt ngày gọi điện thoại bảo ngoại nhớ mong tôi về chuyện cũng sẽ bình thường nếu như ngoại không gọi một ngày gần 50 cuộc điện thoại chỉ để nói một nội dung duy nhất, ngoại cũng hay giận hờn vu vơ và vô cớ nếu như tôi có nấu ăn cho ba mẹ mà chẳng nấu cho ngoại hay khi về nhà ít chơi với ngoại. Khi ở bên ngoại, ngoại như chẳng muốn xa tôi như muốn tôi chỉ được ở bên ngoại thôi vậy và tất cả những điều đó tôi điều nhận ra, nhận ra bà đang cô đơn, nhận ra bà sợ ở một mình, sợ cái vắng vẻ và yên ắng khi về nhà. Ngoại đã lớn tuổi, tóc cũng bạc trắng cả, miệng thì móm mém nhưng ngoại vẫn rất khỏe cho dù ngoại bệnh rất nhiều.

Đừng thấy nó mâu thuẫn vì thật ra ngoại rất khỏe vẫn có thể tự buôn bán, tự lo cho bản thân, bung những đồ nặng ngoại vẫn làm bình thường có vẻ như vì ngoại là nông dân đã quen rồi lại buôn gánh bán bưng cả một đời nên bây giờ ngoại vẫn khỏe như thế, đôi lúc trở trời là ngoại lại bị đau nhứt, cái bệnh xương khớp của những người già. Có khi các khớp của ngoại còn bị sưng phù nhưng ngoại vẫn chịu đựng tự mình mua thuốc tự mình lo âm thầm và lặng lẽ chẳng cho con cháu biết. Tôi thường nghĩ có phải ai khi về già cũng như vậy, sợ mình trở thành gánh nặng cho người khác, sợ mình sẽ vô dụng và chẳng làm được gì không? Nhưng sao họ lại chẳng biết rằng một đời họ đã sống vì con cháu, một đời lo toan và vất vả vậy cho đến cuối cùng, đến lúc về già cũng là lúc họ nên nghỉ ngơi và an dưỡng tuổi già, cuộc sống xô bồ và vất vả đó hãy để lại cho con cháu, những người chịu ơn một cách lớn lao đó sẽ chăm sóc họ như một quy luật của tự nhiên của tình yêu thương và kính trọng.

Mãi đến giờ này tôi vẫn còn rất nhiều điều muốn nói với ngoại nhưng sao mỗi lần gặp tôi lại chẳng nói được gì, phải chăng con người ta nói với nhau những lời tổn thương thì dễ mà những lời nói yêu thương lại khó nói đến thế. Cho đến cuối cùng tất cả những yêu thương những quan tâm đều được chuyển thành những hành động, thay vì nói ra tôi mong ngoại sẽ tự cảm nhận được điều tôi muốn nói. " Con yêu ngoại, con đã lớn rồi , mọi thứ hãy để con lo".